

Au apărut

*Alexandre Dumas*

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Cavalerul D'Harmental vol 1/2

Cavalerul D'Harmental vol 2/2

Sfinxul Roșu vol 1/3

Sfinxul Roșu vol 2/3

Sfinxul Roșu vol 3/3

Laleaua neagră

Cavalerul reginei vol 1/2

Cavalerul reginei vol 2/2

Regina Margot vol 1/3

*Alexandre Dumas*

meșterul de parfumuri al reginei-mama

În epoca în care se desfășoară întâmplările pe care le înfățișăm cititorilor în această carte, o parte a orașului din celelalte, nu erau decât cinci poduri, unele de piatră, altele de lemn, și toate erau înclinate în Cîmp. E vorba de Pont des Minimes, Pont-au-Change, Pont Notre-Dame, Pont-Neuf și Pont Saint-Michel.

În celelalte locuri, unde era nevoie să se asigure trecerea, se înălțau poduri plutoare care, de bine de rău, le înlocuiau pe celelalte.

Acești cinci poduri erau împovărați de case, așa cum mai e încă astăzi la Ponte Vecchio la Florența.

## Regina Margot

vol 2

Autor: Alexandre Dumas  
Titlu original: La reine Margot  
Titlu: Regina Margot 2/3  
Editor Dexon Office, București  
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018  
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office  
Informații, comenzi ramburs  
Email [dexonoffice@gmail.com](mailto:dexonoffice@gmail.com)  
[www.aldopress.ro](http://www.aldopress.ro)  
ISBN 978-973-701-748-2

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**DUMAS, ALEXANDRE**

**Regina Margot** / Alexandre Dumas. - București :  
Dexon, 2018  
3 vol.  
ISBN 978-973-701-762-8  
Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-973-701-748-2

821.133.1

## Capitolul 19 Locuința lui René, meșterul de parfumuri al reginei-mame

În epoca în care se desfășoară întâmplările pe care le istorisim cititorilor noștri, ca să treci dintr-o parte a orașului în cealaltă, nu erau decât cinci poduri, unele de piatră, altele de lemn; și toate cinci duceau în Cité. E vorba de Pont des Meuniers, Pont-au-Change, Pont Notre-Dame, Petit-Pont și Pont Saint-Michel.

În celelalte locuri, unde era nevoie să se asigure trecerea, se înființaseră poduri plutitoare care, de bine de rău, le înlocuiau pe celelalte.

Aceste cinci poduri erau împovărate de case, așa cum mai e încă și astăzi Ponte Vecchio la Florența.

Dintre toate cinci – fiecare avându-și povestea lui – ne vom ocupa deocamdată îndeosebi de podul Saint-Michel.

Podul Saint-Michel fusese zidit din piatră în 1373; cu toate că părea trainic, revărsarea Senei din 31 ianuarie 1408 îl dărâmasese în parte; în 1416 fusese refăcut din lemn; dar în noaptea de 16 decembrie 1547 apele îl luaseră iarăși; către 1550, adică cu douăzeci de ani înainte de epoca în care am ajuns, fusese din nou construit din lemn și cu toate că avea nevoie de unele întărituri, era socotit destul de trainic.

Printre casele care străjuiau marginea podului, față în față cu ostrovul, pe care fuseseră arși templierii și unde se sprijină astăzi ridicăturile de pământ ale lui Pont-Neuf, se vedea o casă cu tăblii de lemn, peste care se lăsa un acoperiș mare, ca pleoapa unui ochi uriaș. La singura fereastră de la primul etaj, ce se deschidea deasupra unei alte ferestre și a unei uși de la parter, ermetic închise, se zărea o lumină roșiatică, ce atrăgea privirile trecătorilor spre fațada ei scundă, dar lată, zugrăvită în albastru și cu stucaturi aurite. Pe un fel de friză ce despărțea parterul de etaj se vedeau o sumedenie de diavoli în fel de fel de poziții, unele mai caraghioase decât altele; iar între friză și fereastră de la etaj, se întindea o dungă lată, vopsită în albastru ca și fațada, cu această inscripție:

René din Florența,  
meșter în parfumuri al Maiestății Sale, regina-mamă

După cum am spus, ușa acelei dughene era bine zăvorită; dar înfricoșătoarea faimă ce-și făcuse locatarul ei o ferea de atacurile nocturne mai bine decât zăvoarele, așa că cei ce treceau podul în acest loc făceau un ocol care îi ducea către celălalt rând de case, de parcă le-ar fi fost frică ca mirosul parfumurilor să nu răzbească prin pereți până la ei. Mai mult chiar: vecinii din dreapta și din stânga, temându-se fără îndoială să nu le umble vorbe rele din pricina acestei vecinătăți, de când meșterul René se mutase pe Pont Saint-Michel, își luaseră tălpășița unui câte unul, din locuințele lor, așa că cele două case alăturate rămăseseră pustii și închise. Totuși, deși goale și părăsite, trecătorii întârziați zăriseră prin obloanele trase raze de lumină și ar fi pus mâna în foc că se auziseră și zgomote ce păreau tânguielile cuiva. Faptul dovedea că cele două case nu erau cu totul părăsite; numai că nu se știa dacă acele fapte erau de pe pământ sau din lumea cealaltă.

Ca urmare, și vecinii acestor două case pustii se întrebau, din când în când, dacă n-ar fi mai bine să urmeze pilda vecinilor lor.

De bună seamă că mulțumită acestei înfricoșătoare faime, meșterul René își îngăduia să stea cu lumina aprinsă după ora stingerii. De altfel, nici paznicul, nici străjerul de noapte n-ar fi îndrăznit să tulbure un om pe care maiestatea sa îl iubea îndoit: o dată pentru că îi era compatriot, și în al doilea rând, meșter de parfumuri.

Și cum bănuiesc că cititorul, îmbâcsit cu filozofismul secolului al XVIII-lea, nu mai crede nici în magie, nici în magicieni, îl invităm să intre cu noi în această locuință care, în acele vremuri de credință plină de superstiții, răspândea în jurul ei o groază atât de mare.

Dugheana de la parter e întunecoasă și pustie de la opt seara – oră la care se închide – spre a se redeschide, de multe ori, a doua zi târziu; aici se vând zi de zi parfumuri, alifii și dresuri de tot felul, pe care le scoate priceputul spițer. Doi ucenici îl ajută la vânzare, dar nu rămân să doarmă în casă: ei se duc să se culce în strada Calandre. Seara, ucenicii ies cu o clipă înainte de închiderea prăvăliei. Dimineața se plimbă în sus și-n jos prin fața ușii, până ce prăvălia se deschide.

Dugheana de la parter, așa cum am spus, este întunecoasă și pustie.

În interiorul ei, destul de larg și de adânc, sunt două uși, fiecare dând spre câte o scară. Una trece chiar prin zid, într-o parte. Cealaltă e pe dinafară și poate fi văzută de pe cheiul căruia azi i se spune

Quai des Augustins și de pe malul care azi poartă numele de Quai des Orfèvres.

Amândouă duc la încăperea de la primul etaj.

Această încăpere e la fel de mare ca cea de la parter, numai că o perdea întinsă paralel cu podul o împarte în două. În fundul primei despărțituri se deschide o ușă care dă pe scara exterioară. În cea de-a doua despărțitură se află, în partea laterală, ușa ce dă spre scara secretă; numai că această a doua ușă e invizibilă, fiind ascunsă de un dulap înalt, sculptat, fixat de ea prin niște cârlige de fier care, când ușa se deschide, e împins. Numai Caterina și cu René cunoșteau taina acestei uși. Pe aici urca și cobora regina; lipind urechea sau ochiul de peretele dulapului în care s-au făcut niște găuri, ea asculta și vedea tot ce se petrecea în odaie.

Alte două uși, care se văd, se deschid de o parte și de alta a acestei a doua despărțituri. Una din ele dă spre o cămăruță luminată de o lucarnă și care n-are drept mobilă decât un cuptor mare, retorte, alambicuri și creuzete; e laboratorul alchimistului. Cealaltă dă spre o chilie, mai ciudată decât restul locuinței, căci nu e luminată de loc, n-are nici covoare, nici mobilier, ci doar un fel de altar din piatră.

Podeaua e făcută din lespezi aplecate din mijloc spre margini, iar zidul e mărginit de un soi de jgheab care se termină într-o pâlnie prin gaura căruia se văd curgând apele întunecate ale Senei. De niște cuie înfipte în pereți atârnă instrumente de forme stranii, toate ascuțite sau tăioase; vârful le e subțire ca al unui ac, tăișul ascuțit ca briciul; unele strălucesc ca fața oglinzii; altele, dimpotrivă, sunt de un cenușiu-șters sau de un albastru-ântunecat.

Într-un colț se zbat două găini negre legate una de piciorul celeilalte; aici e sanctuarul prezicătorului.

Să ne întoarcem în încăperea din mijloc, cea care are două despărțituri.

Aici intră clienții de rând: ibișii egipteni, mumiile cu panglici aurite, crocodilul care cască spre tavan, tidvele cu orbitele goale și cu dinții șubrezi, bucoavnele prăfuite, roase venerabil de șoareci, se învâlmășesc în ochii oaspetelui tulburindu-l și împiedicându-i mintea să gârdească drept. În dosul perdelei sunt sticlute, cutii de forme deosebite, amfore cu înfațișare sinistră: toate acestea sunt luminate de două candelă de argint absolut la fel, care par să fi fost răpite altarului de la Santa-Maria-Novella sau bisericii Dei-Servi

din Florența și în care arde un ulei înmiresmat, aruncându-și lumina galbuie din susul boitei întunecate, unde sunt agățate cu câte trei lămpișoare de fier înnegrite.

René, singur, cu brațele încrucișate, se plimba cu pași mari prin cea de-a doua despărțitură a camerei din mijloc, clătinând din cap. Rămase adâncit în gânduri triste o vreme, apoi se opri în fața unei nisiparnițe.

— Ah, ah! făcu el. Am uitat s-o întorc și, uite, poate că-i mult de când s-a scurs tot nisipul.

Și privind la luna care se desprindea cu greu dintr-un nor mare și negru ce părea să apese vârful clopotniței bisericii Notre-Dame, adăugă:

— E nouă. Dacă vine, va veni ca de obicei într-o oră «au o oră și jumătate; deci o să fie timp pentru toate.

În clipa aceea pe pod se auzi un zgomot ușor.

René își lipi urechea la gura unei țevi lungi al cărei capăt răspundea în stradă printr-o altă gură terminată în cap de balaur.

— Nu – făcu René – nu-i nici ea, nici ele. Sunt pașii unor bărbați. Se opresc în fața ușii mele; vin aici!

În același timp se auziră trei lovituri scurte.

René coborâ iute; cu toate acestea, se mulțumi să-și lipească urechea de ușă și nu se pripă să deschidă.

Cele trei lovituri scurte se auziră din nou.

— Cine-i acolo? întrebă meșterul René.

— Trebuie neapărat să ne spunem numele? întrebă un glas.

— Neapărat – răspunse René.

— Dacă-i așa, mă numesc contele Annibal de Coconnas – se auzi același glas.

— Iar eu, contele Lerac de La Mole – adăugă un altul, care se auzea acum pentru prima oară.

— Așteptați, așteptați, domnilor, îndată sunt al dumneavoastră!

În același timp, René, trăgând zăvoarele, ridicând drugii, le deschise celor doi tineri ușa pe care se mulțumi apoi s-o încuie doar cu cheia; le arătă drumul spre scara exterioară și îi pofti în cea de-a doua despărțitură.

În clipa în care pași înăuntru, La Mole își făcu pe sub mantie semnul crucii: era palid și mâna-i tremura, fără să își poată stăpâni această slăbiciune.

Coconnas privi, pe rând, fiecare lucru și tot scrutând, dădu la un moment dat de ușa chiliei, pe care vru s-o deschidă.

— Dacă nu vă supărați, domnul meu – spuse René cu glasul lui adânc, apucându-l pe Coconnas de mână – oaspeții care îmi fac cinstea să intre aici nu-s poftiți decât în această parte a odăii.

— Ah, atunci se schimbă lucrurile! reluă Coconnas. De altfel, și simt nevoia să mă așez. Și se lăsă să cadă pe un scaun.

Se scurse o clipă de tăcere adâncă; meșterul René aștepta ca unul sau altul din cei doi tineri să-l lămurească, în răstimp, se auzea respirația șuierătoare a lui Coconnas, încă nu de tot vindecat.

— Meștere René – se hotărâ el în sfârșit – ești un om priceput, spune-mi atunci, te rog, dacă voi rămâne schilod de pe urma rănii, adică dacă totdeauna voi avea această respirație tăiată, care mă împiedică să călăresc, să scot sabia și să mănânc omletă cu slănină.

René își apropie urechea de pieptul lui Coconnas și-i ascultă atent plămâni.

— Nu, domnule conte – îi spuse el – vă veți vindeca.

— Adevărat?

— Vă asigur.

— Îmi faci o mare bucurie.

O nouă tăcere se așternu.

— Nu doriți să mai aflați și altceva, domnule conte?

— Ba da – zise Coconnas – aș dori să știu dacă-s cu adevărat îndrăgostit.

— Sunteți – îl încredință René.

— De unde știi?

— Pentru că mă întrebați.

— Ei, drăcia dracului! Cred că ai dreptate. Dar de cine sunt îndrăgostit?

— De femeia care la fiecare vorbă rostește exclamația pe care ați scos-o și dumneavoastră.

— Într-adevăr – făcu Coconnas înmărmurit – jupâne René, ești un om priceput. E rândul tău acum, La Mole!

La Mole se îmbujoră la față și se fistici.

— Ei, ce dracu – zise Coconnas – vorbește odată!

— Vorbiți! adăugă florentinul.

— Eu, domnule René – se bâlbâi La Mole, al cărui glas se liniștea încetul cu încetul – nu vreau să vă întreb dacă sunt îndră-

gostit, fiindcă știu că sunt și nu mă ascund; dar spuneți-mi dacă voi fi iubit, fiindcă adevărul este că tot ce-mi dădea la început speranțe se întoarce acum împotriva mea.

— Poate n-ați făcut tot ce era de făcut pentru asta.

— Dar ce se poate face mai mult, domnule, decât să dovedești, prin respect și devotament, femeii gândurilor tale că e cu adevărat și profund iubită?

— Știți – spuse René – că astfel de dovezi trec de multe ori nebagate de seamă?

— Atunci orice nădejde e pierdută?

— Nu trebuie să chemăm știința în ajutor. Există în firea ome-nească antipatii pe care le poți învinge și simpatii pe care le poți forța. Fierul nu-i magnet, dar magnetizându-l, la rândul său atrage fierul.

— Fără îndoială, fără îndoială – murmură La Mole – dar toate aceste mașinații nu-mi fac plăcere.

— Ah, dacă nu vă fac plăcere, atunci n-ar fi trebuit să veniți la mine.

— Ei, haide, haide – interveni Coconnas – nu mai fi copil! Domnule René, poți să mi-l arăți pe diavol?

— Nu, domnule conte.

— Păcat. Voiam să-i spun vreo două vorbe, poate că așa i-aș insufla curaj lui La Mole.

— Atunci bine, fie! spuse La Mole. Să vorbim deschis. Mi s-a pomenit despre niște păpuși de ceară care seamănă de minune cu ființa iubită. Oare acesta e un mijloc?

— Fără greș.

— Și printr-o astfel de experiență nu e primejduită întru nimic viața sau sănătatea celei dragi?

— De loc.

— Atunci, să încercăm.

— Vrei să încep eu? se oferă Coconnas.

— Nu – zise La Mole – pentru că am intrat în joc, am să merg până la capăt.

— Țineți mult, arzător, neapărat să știți la ce să vă așteptați, domnule de La Mole? întrebă florentinul.

— Oh! strigă La Mole. Mor să știu, meștere René!

În clipa aceasta, la ușa din stradă se auzi o bătaie ușoară, atât de ușoară că numai meșterul René o auzi și asta doar pentru ca o aștepta.

Fără să dea de bănuț, își apropie urechea de țevă, în timp ce îi punea întrebări întâmplătoare lui La Mole, și prinse frânturi de glasuri care avură darul să-l lămurească.

— Spuneți-vă acum pe scurt dorința – îi ceru el – și chemați în gând ființa pe care-o iubiți.

La Mole îngenunche de parc-ar fi vorbit unei zeități, iar René trecu în prima despărțitură, de unde se strecură fără zgomot pe scara exterioră; o clipă mai târziu, pași ușori lunecau pe podeaua dughenei.

Ridicându-se, La Mole văzu în fața sa pe meșterul René: florentinul ținea în mână o păpușă mică de ceară, destul de prost lucrată, care purta o coroană și o mantie.

— Vreți să fiți totdeauna iubit de către augusta dumneavoastră stăpână? întrebă meșterul de parfumuri.

— Da, chiar de m-ar costa viața, chiar de mi-aș pierde sufletul – răspunse La Mole.

— Bine – murmură florentinul, luând dintr-o cristelniță câteva picături de apă pe vârful degetelor, cu care stropi capul păpușii, rostind totodată câteva vorbe în latinește.

La Mole fu străbătut de un fior, înțelegând că se împlinea un sacrilegiu.

— Ce faceți? întrebă el.

— Botez această păpușă cu numele Margareta.

— Dar de ce?

— Ca să fac legătura.

La Mole deschise gura spre a-l împiedica să continue, dar o privire batjocoritoare din partea lui Coconnas îl opri. René, care prinsese mișcarea, se întrerupse.

— Doar dacă sunteți pe deplin de acord – zise el.

— Fă-o! îi dădu dezlegare La Mole.

René desenă pe o fâșie de hârtie roșie câteva semne cabalistice, o înfipse într-o andrea de oțel și cu andreaua împunse inima păpușii.

Ciudat lucru! Pe buza rănii se ivi o picătură de sânge, după care el dădu foc hârtiei.

Căldura andrelei topi ceara din jur și uscă picătura de sânge.

— Așa — spuse René — prin forța acestei legături dragostea dumneavoastră va străpunge și va arde inima femeii pe care o iubiți.

Coconnas, tare de înger cum era, își râdea în barbă și își bătea joc în sinea lui de toate astea; dar La Mole, îndrăgostit și superstițios, simțea cum îl trec sudori de gheață la rădăcina părului.

— Și acum — i se adresă René — lipiți-vă gura de buzele păpușii, rostind: „Margareta, te iubesc; vino, Margareta!”

La Mole făcu întocmai.

În această clipă se auzi deschizându-se ușa celei de-a doua încăperi, în care era împărțită camera, și pași ușori se apropiară. Coconnas, curios și neâncrezător, își trase pumnalul și temându-se ca nu cumva René să-i facă aceeași observație ca atunci când vrusese să deschidă ușa, sfâșie cu pumnalul perdeaua cea groasă și, apropiindu-și ochiul de creștătura făcută, scoase un strigăt de uimire, căruia îi răspunseră două strigăte de femeie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă La Mole, gata să lase să-i cadă păpușa de ceară, pe care René i-o luă din mână.

— Nimic — îi răspunse Coconnas — nimic, decât că ducesa de Nevers și doamna Margareta sunt aici.

— Ei bine, necredincioșilor — le vorbi René cu un zâmbet aspru — vă mai îndoiiți de puterea legăturii?

La Mole rămase împietrit, zărindu-și regina. Coconnas avu o tresărire de încântare recunoscând-o pe doamna de Nevers. Unul își închipui că vrăjitoriile meșterului René chemaseră umbra Margaretei; celălalt, văzând ușa încă întredeschisă prin care pătrunseseră încântătoarele fantome, găsi îndată dezlegarea minunii într-o lume vulgară și materială.

În timp ce La Mole își făcea cruci și suspina de-ar fi putut face stâncile să se despice, Coconnas avusese tot timpul să-și pună întrebări filozofice și să gonească diavolul cu ajutorul acelui drăcușor care se cheamă îndoială. Văzând prin deschizătura perdelei zăpăceala doamnei de Nevers și zâmbetul puțin batjocoritor al Margaretei, Coconnas chibzui că e clipa hotărâtoare și înțelegând că poți spune, în numele unui prieten, ceea ce în numele tău însuși nu îndrăznești să spui, în loc să se îndrepte spre doamna de Nevers, merse drept spre Margareta și cu un genunchi în pământ, așa cum a arătat marele Artaxerxes în spectacolele de bălci, strigă cu un glas căruia șuierăturile din piept îi dădeau o anume forță:

— Doamnă, chiar în această clipă, la cererea prietenului meu contele de La Mole, meșterul René chema umbra dumneavoastră; dar, spre marea mea mirare, umbra dumneavoastră s-a ivit însoțită de o făptură care mi-e tare dragă și pe care-mi dați voie s-o prezint prietenului meu. Umbră a maiestății sale regina de Navara, binevoiți să spuneți trupului însoțitoarei dumneavoastră să treacă de cealaltă parte a perdelei?

Margareta izbucni în râs și-i făcu semn Henriettei, care trecu dincolo.

— La Mole, prietene — spuse Coconnas — fii bun de gură ca Demostene, ca Cicero, ca domnul cancelar de l'Hospital; și gândește-te că e în joc viața mea, dacă nu convingi trupul doamnei ducese de Nevers că-i sunt cea mai credincioasă, mai ascultătoare și mai umilă slugă.

— Dar... se bâlbâi La Mole.

— Fă ce-ți spun; și dumneata, meștere René, ia seama să nu ne tulbure cineva!

René făcu ce-i cerea Coconnas.

— Ei, drăcia dracului, domnule — spuse Margareta — dumneavoastră sunteți un om de duh! Vă ascult: să vedem, poftim, ce aveți să-mi spuneți!

— Vreau să vă spun, doamnă, că umbra prietenului meu, fiindcă umbră este, și aduc drept mărturie faptul că nu mai scoate o vorbuliță, umbra lui, zic, mă roagă să mă folosesc de darul de a vorbi pe înțeles pe care-l au trupurile, pentru a vă spune: „Frumoasă umbră, gentilomul descătușat în ăst chip de trupu-i și-a pierdut și trupul și răsuflarea din pricina asprimii ochilor dumneavoastră. Dacă-ți fi dumneavoastră înșivă, aș cere mai bine meșterului René să mă arunce într-o groapă cu pucioasă, decât să rostesc astfel de vorbe față de fiica regelui Henric al II-lea, față de sora regelui Carol al IX-lea și de soția regelui Navarei. Dar umbrelor le lipsește mândria pământească și nu se supără când te îndrăgostești de ele. Deci, rugați-vă, doamnă, de trupul dumneavoastră să iubească puțin sufletul acestui biet de La Mole, suflet amărât cum n-a mai fost vreodată; suflet suferind mai întâi datorită prieteniei care de trei ori a făcut să-i fie înfiptă de câteva degete sabia în pântec; suflet ars de focul ochilor dumneavoastră, foc de mii de ori mai mistuitor decât toate flăcările iadului. Fie-vă milă dar de acest biet suflet, iubiți-l puțin pe cel ce-a fost frumosul La

Mole și, dacă nu mai aveți grai, faceți un semn, zâmbiți. Duhul prietenului meu e un suflet foarte deștept și o să priceapă totul. Încercați, pentru numele lui Dumnezeu, sau îmi înfig sabia în trupul lui René, ca datorită puterii pe care el o are asupra umbrelor, să o silească pe a dumneavoastră, pe care a adus-o la momentul cel mai potrivit, să facă lucruri puțin cumsecade pentru o umbră cinstită cum păreți a fi.

La această cuvântare a lui Coconnas, care se proțăpise în fața reginei ca un Eneas coborât în infern, Margareta nu-și putu stăpâni hohotul de râs și, păstrând totuși tăcerea potrivită unei umbre auguste într-o asemenea împrejurare, îi întinse mâna lui Coconnas.

El i-o luă cu gingășie într-a sa, chemându-l pe La Mole:

— Umbră a prietenului meu – strigă el – vino repede încoace!

La Mole, înmărmurit și tremurând, se supuse.

— Așa – făcu Coconnas, luându-l de ceafă – acum apropie-ți umbra frumosului tău chip oacheș de această mână vaporosă și albă.

Și Coconnas, însoțindu-și gestul de vorbe, duse mâna gingașă către gura lui La Mole, ținându-le o clipă lipite una de alta, fără ca mâna să încerce să se desprindă din dulcea strânsoare.

Margareta zâmbea mai departe, dar doamna de Nevers, speriată încă de ivirea neașteptată a celor doi gentilomi, nu zâmbea. Se simțea prost, cu atât mai mult cu cât un început de gelozie o făcea să creadă că lui Coconnas nu-i era îngăduit să-și uite de propriile sale treburi pentru ale altora.

La Mole îi văzu încruntarea sprâncenelor, îi surprinse fulgerul amenințător din ochi și cu toată tulburarea amețitoare spre care voluptatea îl împingea să se lase pradă, înțelesese primejdia prin care trece prietenul lui și ghici cum trebuia să încerce să-l scape. Se ridică deci și, lăsând mâna Margaretei să se odihnească într-a lui Coconnas, se duse s-o strângă pe cea a ducesei de Nevers și, plecându-și un genunchi, îi vorbi astfel:

— O, cea mai frumoasă, cea mai iubită dintre femei! Vorbesc de femeile vii și nu de umbre – și-i aruncă o privire zâmbitoare Margaretei – îngăduiți unui suflet lipsit de învelișuri pământene să dregă scăpările unui trup absorbit de o prietenie materială. Domnul de Coconnas nu-i decât un bărbat, un bărbat înzestrat cu forță și îndrăzneală, adică o ființă poate frumoasă la vedere, dar pieritoare ca orice ființă. Cu toate că zi și noapte îmi vorbește de dumneavoastră, cu glas rugător, cu toate că l-ați văzut dând lovituri dintre

cele, mai puternice din câte au fost vreodată date în Franța, acest maestru al vorbei câtă vreme se află lângă o umbră nu se încumetă să vorbească unei femei vii. De aceea s-a adresat umbrei reginei, însărcinându-mă pe mine să vorbesc frumosului dumneavoastră trup, să vă spun că vă depune la picioare inima și sufletul; că roagă ochii dumneavoastră dumnezeiești să-l privească cu milă, degetele trandafirii și arzătoare să-i facă un semn; glasul cald și armonios să-i spună cuvinte care nu se uită; și de nu, m-a mai rugat ceva, adică, de nu va putea să vă înduplece, să împlăntați pentru a doua oară spada mea, care are un tăiș adevărat, căci săbiile n-au umbre decât la soare, să împlăntați, vă spun, pentru a doua oară sabia mea în trupul lui, fiindcă n-ar putea trăi dacă nu-i îngăduiți să trăiască doar pentru dumneavoastră.

Pe câtă vervă și haz pusese Coconnas în cuvântarea lui, pe atâta simțire, forță îmbietoare și sficiune gingașă arătare La Mole în ruga sa.

Ochii Henriettei se întoarseră de la cel pe care-l ascultase tot timpul cât vorbise, ațintindu-se asupra lui Coconnas, să vadă dacă expresia de pe chipul gentilomului se potrivea cu predica de îndrăgostit a prietenului său. Păru să fie mulțumit, căci îmbujorată, gâfâind, învinsă. îl iscodi pe Coconnas cu un zâmbet care-i desoperi două șiraguri de perle înfipite în mărgear:

— Să fie oare adevărat?

— Ei, drăcia dracului – strigă Coconnas, vrăjit de această privire și arzând de același foc – e adevărat!... Oh, da, doamnă, e adevărat adevărat, v-o spun, pe viața dumneavoastră, v-o spun pe moartea mea, e adevărat!

— Atunci, vino! spuse Henriette întinzându-i mâna, cu o dăruire pe care o adevărea și tângirea ochilor.

Coconnas își aruncă în aer toca de catifea și dintr-un salt fu lângă tânăra femeie, în timp ce La Mole, chemat la rândul său de un gest al Margaretei, schimbă locul cu cel al prietenului, ca într-o figură de cadril.

În aceeași clipă, pe ușa din fund se ivi René.

— Tăcere!... strigă el cu un glas care le stinse înflăcărarea. Tăcere!

În zidul gros se auzi scârțâitul cheii în broască și scrâșnetul ușii care se învârtea în balamale.